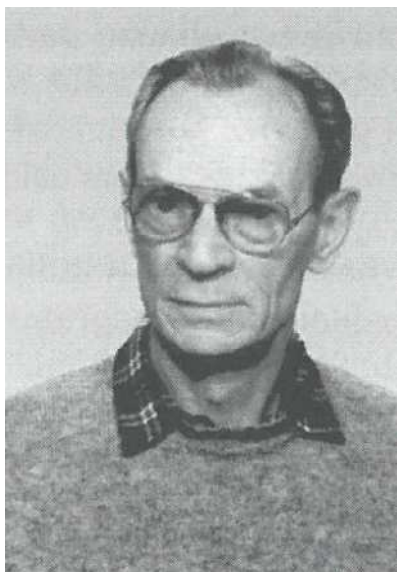

Andrzej Kühn

ur. 25 lipca 1932 w Warszawie, zm. 10 grudnia 2010 w Warszawie

Członek zwyczajny Speleoklubu Warszawskiego (numer znaczka 5).

Współodkrywca Jaskini Wiercica, jeden z członków założycieli (było ich 11) Podsekcji Tatarnictwa Jaskiniowego przy Sekcji Tatarnictwa Oddziału Warszawskiego PTTK (później przemianowanego na Speleoklub Warszawski). Uczestnik pierwszego w historii Klubu kursu dla początkujących (lipiec 1954r.). W 1955r. prowadził wraz z ekipą Instytutu Geologicznego sondowanie elektrooporowe okolic Wiercicy. Jeden z 30 uczestników trwającej od 1959r. akcji badania i dokumentacji podziemi miast (m.in. Kłodzka i Srebrnej Góry). Współautor jej opracowania końcowego.

Urodził się w Warszawie w 1932r. Jako dziecko był świadkiem exodusu ludności cywilnej po Powstaniu Warszawskim. Od 1950r. pracował w Państwowym Instytucie Geologicznym i studiował zaocznie na Wydziale Geologii UW. Uzyskał dyplom z zakresu geologii inżynierskiej. W ramach programu badań Instytutu wykonywał prace kartograficzne, m.in. opracował kilkadziesiąt arkuszy specjalnych map geologicznych, badał szkody budowlane i osuwiska. Sporządził instrukcję badań obszarów osuwiskowych i kierował ogólnopolską akcją rejestracji wszystkich osuwisk za pomocą metod kartograficznych.

Wiedzę doskonalił na stypendium we Francji (1968-1969). W latach 1973-1976 pracował w służbie geologicznej Nigru poszukując fosforytów (praca ta zaowocowała w 1982 doktoratem). Jako adiunkt w Zakładzie Geologii i Prognoz Surowcowych Świata IG poszukiwał złóż soli potasowych w Algierii (1977). W latach 1980-1985 w Maroku wykonał mapę geologiczną i geologiczno-inżynierską oraz poszukiwał surowców skalnych. Przez 9 lat brał udział w poszukiwaniu fosforytów w Polsce.

W 1988r. został odznaczony Złotą Odznaką Zasłużonego dla Polskiej Geologii. W latach 1985-2000 był sekretarzem Komisji ds. Opracowań Kartograficznych z ramienia Ministerstwa Ochrony Środowiska Zasobów Naturalnych i Leśnictwa (dzisiejsze Ministerstwo Środowiska). Pozostawił w dorobku naukowym 70 opracowań archiwalnych i 25 publikacji.

Iza Luty (źródło: Wiercica 85, maj 2014).